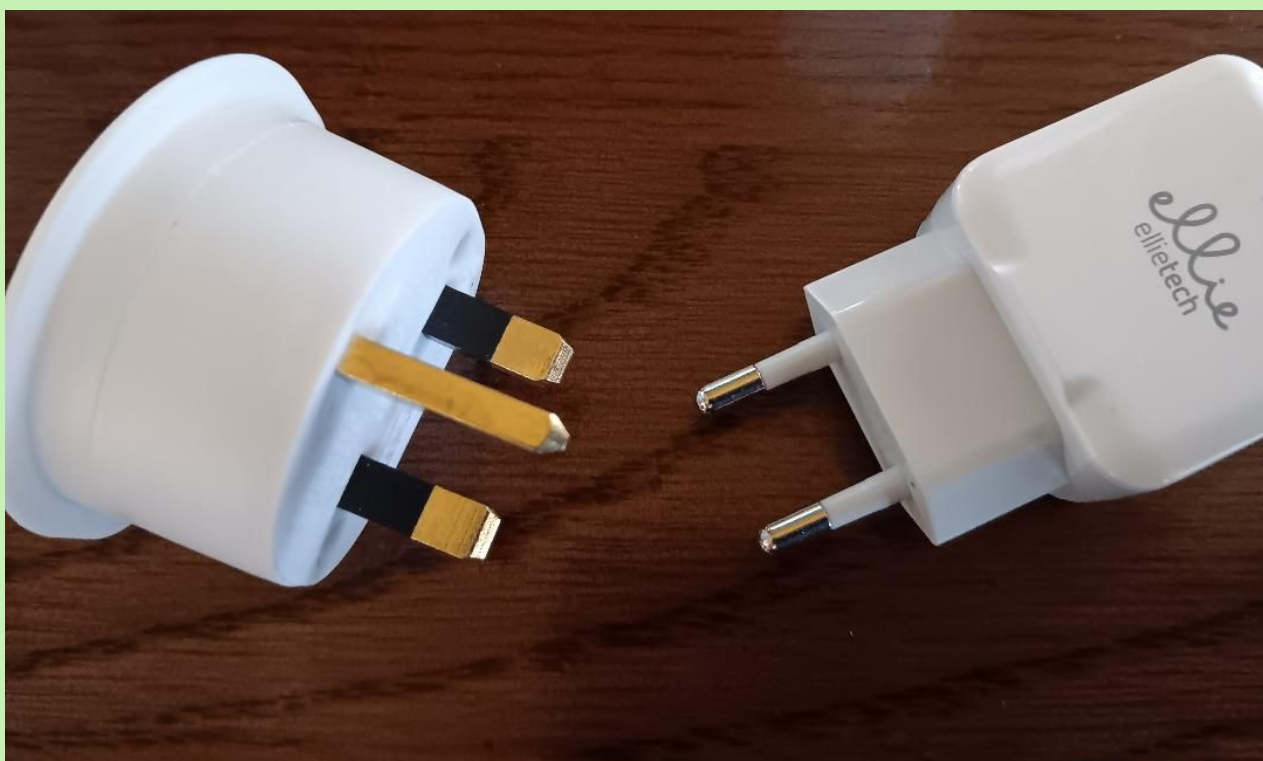

IN-compatible?

Ubico un cop més aquest espai de trobada amb el Senyor, cercant el racó on frecuentem el nostre encontre. M'hi dispo a cercar aquella complicitat que em fa compatible amb el Senyor. Cerco la postura que més he mantingut els darrers mesos, la que sento que més m'apropa a la trobada íntima. Enfoco l'atenció en el que m'acompanya des que vaig néixer i em manté en vida "sense defallir": la meva respiració. Sense forçar-ne el ritme, vaig sentint com l'aire arriba als narius i n'imagino el circuit intern, fins que surt de nou. Cerco també la posició de mans que més em dispo a sentir el batec persistent del meu cor: si és posant-les freq a freq damunt el cor, si és sentint el batec a través del subtil pàlpit als palmells de les mans, si és a través dels canells...

M'atanso a l'espai del meu cos que percep aquest suau moviment, el moviment que fa el cor empès per l'aire que l'habita, i que trascendeix en un o altre òrgan del meu cos. M'adono del ritme compassat que s'hi dona, persistent, insistent... compatible amb tants altres moviments del meu cos, de les meves cèl·lules que mantenen el meu cos en vida: el circuit sanguini, l'aparell digestiu, les neurones actives a codificar tanta informació... Passi el que passi defora, el batec es manté, compatible. En pot variar el ritme, no pas la presència. Allí hi és, allí la Vida es posa de manifest en mi.

Premo [Lluc 18, 1-8](#). Avui ho faig conscient que els aparents incompatibles poden trobar ocasions de fer-se còmplices. Intueixo el benefici de la complicitat entre aquell *"us asseguro que els farà justícia molt aviat"* i *"trobarà fe a la terra?"*.

Rememoro els moments en els que fe i justícia m'han semblant incompatibles, en els que la lluita per la justícia he sentit que depenia sols del meu esforç, en els que he sentit que Déu és injust, en els que la fe l'he trobada adulcorada i poc justa...

Cercant el benefici de la complicitat entre aquesta disjuntiva, recupero aquells moments en els que creure en Déu m'ha dut a actuar per causes justes. M'hi mou un clam de justícia de nit i de dia. Deixo que cali en mi l'efecte inconscient de la compatibilitat. Allí, disposant-me, "la paraula de Déu és viva i actua, i esclareix intencions i pensaments del cor" (Fets 4, 12).

"Senyor meu i
Déu meu"

En el Parenostre d'avui, demano perseverar sense defallir. Cerco alguna situació injusta propera i em dispo a cercar la complicitat del Senyor per jugar-me-la en aquesta causa. Ho faig tot demanant rebre el do d'aquell altre 'mode' en el que el Senyor i jo ens trobem, en Ell i en mi, tothora. Em dispo a trobar ocasions al llarg de la setmana on la causa justa la poso en mans del Senyor i persevero en ella sense defallir.